

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **6 grudnia 2012 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Marta Pańczyk-Kujawska SSA Urszula Kocyłowska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Małgorzata Leniar

po rozpoznaniu w dniu **6 grudnia 2012 r.**

na rozprawie

sprawyz wniosku **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.**

o rentę

na skutek apelacji wnioskodawczynie M. G.

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **3 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 1298/11**

oddala apelację

III AUa 897/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 sierpnia 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił M. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu organ rentowy stwierdził, że wnioskodawczynie nie spełnia zasadniczej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia, bowiem w ocenie Komisji Lekarskiej ZUS, zawartej w orzeczeniu z dnia 19 sierpnia 2011., nie zastała uznana za niezdolną do pracy.

M. G. zakwestionowała decyzję Zakładu w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, wnosząc o „pozytywne rozpatrzenie odwołania”.

Podniosła, że stan zdrowia uniemożliwia jej prawidłowe funkcjonowanie w pracy.

W odpowiedzi na wniesione odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o jego oddalenie, z tych samych względów, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 3 lipca 2012r. oddalił odwołanie.

Sąd I instancji ustalił, że M. G. 9 czerwca 2011r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W dziesięcioleciu przed datą złożenia wniosku udowodniła wymagany okres składkowy i nieskładkowy w rozmiarze 8 lat 2 miesiące i 6 dni. Komisja Lekarska ZUS ustaliła, że wnioskodawczyni z uwagi na stopień zaawansowania występujących u niej schorzeń nie jest niezdolna do pracy i w konsekwencji organ rentowy wydał decyzję odmawiającą prawa do renty.

Rozpoznając odwołanie wnioskodawcy Sąd I instancji w pierwszej kolejności przeprowadził dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, kardiologii, laryngologii oraz na wniosek skarżącej - psychiatry, na okoliczność, czy odwołująca jest co najmniej częściowo niezdolna do pracy. Biegli po przeprowadzeniu badania przedmiotowego, zapoznaniu się z całą dokumentacją medyczno - orzeczniczą, jaką zawierają akta organu rentowego, wydali opinie, w której stwierdzili że stwierdzone u wnioskodawczyni schorzenia nie upośledzają sprawności organizmu w stopniu sięgającym niezdolności do pracy.

Sąd uznał dowód z opinii powołanych biegłych za wiarygodny, wskazując zarówno na zakres opinii, jak i wiedzę opiniujących. Ta pozytywna ocena spowodowała jednocześnie uznanie zarzutów zgłoszonych przez wnioskodawczynię za bezzasadne - polemizujące z prawidłowymi ustaleniami biegłych. Konsekwencją powyższego stał się wyrok wydany w oparciu o przepis art. 477¹⁴ §1 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła M. G., wnosząc o pozytywne rozpatrzenie jej apelacji.

Podniosła, że leczy się z powodu szeregu schorzeń, a ze względu na stopień ich zaawansowania jest niezdolna do pracy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje :

Apelację wnioskodawczyni uznać należy za nieuzasadnioną, pozbawioną podstaw faktycznych i prawnych.

Wbrew podniesionym w apelacji zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wydany przez Sąd I instancji wyrok w ocenie tut. Sądu orzekającego, jest rozstrzygnięciem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy, nie występują przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, o których mowa w przepisie art. 378 § 1 k.p.c., a które to Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i trafnie je ocenił, co doprowadziło do rozstrzygnięcia, które skutecznie podważone być nie może.

Przypomnieć należy, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem, którego wypłata jest uzależniona od spełnienia trzech podstawowych przesłanek wymienionych w art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wśród których jest niezdolność do pracy, posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy w okresach składkowych i nieskładkowych wymienionych szczegółowo w przepisie jak i w ciągu osiemnastu miesięcy po ich ustaniu. Prawną zaś definicję niezdolności do pracy zawiera art. 12 ust. 1 - 3 oznaczonej ustawy. I tak niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania tej sprawności po przekwalifikowaniu, przy czym całkowita niezdolność do pracy jest tożsama

z utratą zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, zaś częściowa niezdolność jest ustalana w przypadku utraty w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. O częściowej niezdolności do pracy nie decyduje sam fakt występowania schorzeń, lecz ocena czy i w jakim zakresie wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji tj. stopień nasilenia schorzeń. Gdy więc biologiczny stan kalectwa lub choroba, nie powodują naruszenia sprawności organizmu w stopniu mającym wpływ na zdolność do pracy dotychczas wykonywanej lub innej mieszczącej się w ramach posiadanych lub możliwych do uzyskania kwalifikacji, to brak prawa do tego świadczenia. Sam więc toczący się proces chorobowy nie jest wystarczający do uznania niezdolności do pracy. Koniecznym jest, aby w jego następstwie zaistniało naruszenie sprawności organizmu w takim stopniu, że skutkuje ono utratą zdolności do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, przynajmniej w znacznym stopniu. Określanie niezdolności do pracy oraz jego stopnia następuje przy uwzględnieniu czynników natury medycznej (stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji) i socjalnej (możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej, celowość przekwalifikowania zawodowego przy uwzględnieniu rodzaju i charakteru dotychczas wykonywanej pracy, poziomu wykształcenia, wieku i predyspozycji psychofizycznych), a konieczność wzięcia pod uwagę podanych czynników wynika wprost z treści przepisu art. 13 ust. 1 ustawy.

Zauważyć przyjdzie dalej, iż ocena niezdolności do pracy na etapie postępowania administracyjnego przed organem rentowym dokonywana jest przez lekarzy orzeczników, a następnie po złożeniu sprzeciwu przez komisję lekarską. Sprawdzenie zaś prawidłowości przedstawionego przez wymienione gremia orzecznicze w sądowym postępowaniu odwoławczym następuje poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłych lekarzy sądowych, których wiedza medyczna pozwala na właściwą ocenę zarówno niezdolności do pracy, jak i czasokresu jej trwania.

Tego typu dowód został w niniejszej sprawie dopuszczony przez Sąd Okręgowy w Przemyślu. Ocena stanu zdrowia M. G. oraz jej zdolności do pracy została dokonana przez lekarzy, których zakres specjalizacji odpowiada występującym u niej schorzeniom - której to okoliczności skarżąca nie kwestionuje. Wydane przez biegłych opinie zostały przez Sąd pierwszej instancji ocenione jako w pełni miarodajne dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie, zaś przesłanki takiej oceny zostały przez tamtejszy Sąd podane w uzasadnieniu wyroku.

Dokonując analizy zawartości akt sprawy oraz okoliczności uwzględnianych przy tej ocenie należy wskazać na jej słusność. Jest ona bowiem zgodna z zasadą swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 233 § 1 kpc. Omawiany dowód jest zupełny, gdyż uwzględnia wszystkie elementy prawidłowego opiniowania. Dysponując tego typu dowodem Sąd zobligowany był oprzeć swoje rozstrzygnięcie na zaprezentowanym przez biegłych stanowisku, aby się nie narazić na zarzut dowolności ustaleń faktycznych. Podkreślić należy, że wbrew zarzutom wnioskodawczyni biegli w opiniach ocenili skutki rozpoznanych schorzeń w aspekcie ich wpływu na zdolność do wykonywania pracy.

W tych okolicznościach prezentowana przez skarżącą odmienna ocena stanu zdolności do pracy musi być uznana jedynie za ocenę subiektywną nie skutkującą możliwością dokonania na jej podstawie końcowych ustaleń.

Reasumując Sąd Apelacyjny, dzieląc zarówno ustalenia faktyczne jak i ocenę prawną sprawy zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy, uznał wniesioną apelację za nieuzasadnioną. Wydane bowiem w sprawie rozstrzygnięcie jest trafne i poprzedzone prawidłowym i wystarczającym postępowaniem dowodowym. W jego wyniku potwierdzono brak istnienia u wnioskodawczyni schorzeń o charakterze powodującym niezdolność do pracy.

Dlatego też mając na uwadze powyższe rozważania orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 385 kpc.